

Ročník XIV.

Štvrtá pôstna nedeľa - Laetare-Raduj sa (A) 30.marca 2014

týždeň 14.

Bernardín Šmíd

Zamyslenie sa nad veľkonočným spovedaním

Chcel by som sa s vami podeliť o určité postrehy, ako duchovný život utvárať lepšie a múdrejšie. Zvlášť sa chcem prihovoriť tým, ktorí pristupujú k sviatostiam len ráz za rok, prípadne ráz za polrok. Pokúsím sa odpovedať na niektoré otázky.

Čo je vašou najväčšou chybou? Možno vás prekvapím, keď poviem, že nie sú to hriechy, ktoré vyznávate vo svätej spovedi. Najväčšou chybou je vaša domnelá sebestačnosť voči Bohu. Snažíte sa byť spravodliví a dobrí len čiste svojimi vlastnými silami - bez Boha a prežívate sústavne sklamanie z toho, že to vôbec nejde. Katechizmus nás poučuje, že prví ľudia v raji žili na tej istej úrovni ako Kristus, na úrovni Bohočloveka. Neboli ešte dokonalí, ale boli k tomu pozvaní a mali v sebe vnútorné predpoklady, aby to dosiahli. Ale oni si zvolili cestu svojvoľie, sami si chceli určovať, čo je dobré a čo zlé a tak stratili Božie priateľstvo. A vidíme, že od tej chvíle spejeme ku smrti.

Celé dejiny spásy, až do príchodu Ježiša Krista, ľudia prežívali akúsi bezmocnosť voči hriechu. Človek, zbavený božej prítomnosti, nie je schopný byť dobrým človekom. Preto prichádza Ježiš, aby bola ľudská prirodzenosť obnovená. Teda aj vaša obnova nespočíva v tom, že budete každoročne vyznávať hory hriechov, ale v tom, že sa otvoríte Kristovi a že ho prijmete. Vyznanie hriechov nás pred Bohom nerobí spravodlivými, ale až prijatie Krista nám vracia našu pôvodnú hodnosť, ktorú Boh od nás stále očakáva, slávu Bohočloveka. Ide o to, čo nazývame svätým prijímaním.

Čo to však je sväté prijímanie? Je naozaj to, čo každoročne robíte na Veľkú noc svätým prijímaním? Chceme zdôrazniť, že sväté prijímanie určite nespočíva len v tom, že otvoríte svoje ústa po tom, čo ste povedali „Amen“ ku Kristovmu Telu. Vo svätom prijímaní ide predovšetkým o to, aby sa Božie Slovo - Il. Božská Osoba - Pán Ježiš - stal riadiacim princípom nášho života. Toto je prvý a základný princíp svätého prijímania. Prvoradé je prijatie Božieho Slova. Snaha zjednotiť sa s ním vo vôli. Chcieť to, čo nás Ježiš učí. To znamená prijať Ježiša ako svojho Pána a Spasiteľa.

Ak som v myslení i vo vôli zjednotení so Slovom Božím, ak chceme to, čo chce Boh, vtedy som otvorený Duchu Svätému. Duch Svätý je Bytostná Dobrota Boha. Ak je vo mne Duch Svätý a prijímam Kristovo Telo, vtedy sa jedná o skutočné a sväté prijímanie, pretože prijímam Krista v tom Duchu, v ktorom sa mi On sám dáva. Vtedy je to životodarný kontakt. V opačnom prípade sa dá hovoriť o „Judášovom bozku“. Ide síce o kontakt s Kristovým Telom, ale nie je to dotyk lásky, ale zrada. Teraz ho bozkávam, a už možno o chvíľu vymením za život v ťažkom hriechu. Sv. Pavol hovorí, že človek, ktorý

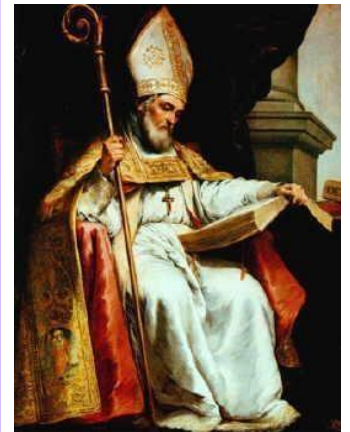
nemá Ducha Kristovho a opovažuje sa prijať jeho Telo, „je a pije si odsúdenie“ (Rim 14,23).

Avšak zas na druhej strane musím vyjasniť jedno nedorozumenie a to ohľadom „hodnosti“ svätého prijímania. My všetci, priamo pred svätým prijímaním, vyznávame slovami stotníka z evanjelia: „Pane, nie som hodný!“ O hodnosti tu teda nemôže byť reč. Nikto z nás nie je hodný a kto si myslí, že je, sa veľmi mylí! Ohľadom svätého prijímania by sa malo skôr ako o hodnosti, uvažovať o „spôsobilosti“. Ona spočíva v zjednotení so Slovom Božím. Ku svätému prijímaniu je potrebné, aby som chcel to, čo chce Boh, a odmietol všetky opačné postoje a to nielen teraz vo chvíli svätého prijímania, ale aj do budúcnosti. Nie je možné prijať Krista a pritom si plánovať hriech. V tomto zrieknutí sa opačných postojov, postojov protiviacich sa Slovu Božiemu, spočíva opravdivá ľútosť, ktorá je potrebná k tomu, aby spoveď bola dobrá a platná.

Ďalším nedorozumením je prijatie Ježiša len na určitý čas a občas. Buď je moje odovzdanie skutočné, alebo si stále ponechávam svoj život vo svojej moci, žijem len čiste z ľudských síl. Ak sväté prijímanie, nie je trvalým alebo aspoň prevládajúcim stavom, nič to neosoží ku Spáse. Spomeňte si, ako ste boli oblečení pri Prvom svätom prijímaní? Predsa vo svadobnom obleku. Sväté prijímanie je viac ako manželstvo. Ježiš toto spojenie prirovnáva k viniču a k ratolestiam. Ako dlho vydrží ratolesť mimo viniča? Má šancu priniesť nejaké ovocie mimo viniča? Určite nie. Máme Krista prijať ako trvalého spoločníka svojho života, dokonca ako svoj život. Máme mu dovoliť, aby zaujal miesto na tróne nášho srdca a to natrvalo. Ak to nie je natrvalo, nič to nepomôže ku Spáse. Prijímanie len v čase vianočnom alebo veľkonočnom je len akousi láskavosťou voči Bohu, ale má to veľmi ďaleko od skutočnej a plodnej lásky, ktorú Boh dáva ako prvé prikázanie zo všetkých. Takéto prijímanie pripomína ročnú návštevu rodičov, ktorých sme odložili do starobinca. Opatrovatelia hovoria, že sa po takejto návšteve obyčajne zhorší stav ich zverencov. Ak to nie je trvalé prijatie, nie je to láska.

K častej účasti na svätom prijímaní len takú poznámku. Čas nie je prekážkou k svätému prijímaniu! Nemajú pravdu ľudia, ktorí tvrdia, „prerušil si, už nesmieš pokračovať.“ Existuje jedine ozajstné prerušenie priateľstva s Bohom a to je smrteľný hriech. Smrteľný hriech definujeme ako vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu vo veľkej veci. Do oblasti smrteľného hriechu nepatria rôzne povahové slabosti. Takisto sem nepatria bežné ľudské konflikty, ktoré nekončia nenávisťným odmietnutím blížneho. Smrteľný hriech je akési chladnokrvne plánované zlo.

Ľahký hriech nie je nutnou materiálou spovede. Ľudovo povedané, kvôli ľahkému hriechu nemusíš hneď utekať na spoveď. Je nám odpúšťaný, ak ho skutočne ľutujeme, ak chceme napraviť to, čo sme urobili. Napr. manželia, ktorí sa pohádali, nemusia hneď utekať na svätú spoveď, ak sa dokážu

Svätý Izidor, patrón internetu

*Pán vydal hlas,
pre mnohé sú zvestovateľky
Jeho víťazstiev.
Králi a vojská utekajú
a doma korisť delia gazdiné.
Dokiaľ ste
pri košiaroch mnohí ležali,
striebrom sa skveli
pierka holubice,
na perútkach
jej zasvietilo zlato.
Keď Všemohúci
kráľov rozháňal,
Sneh padal na Salmóne.*

*Vysoko pnie sa Dášan,
boží vrch,
vysoké sú i vrchy vôkol neho.
Prečože, vrchy,
závistlivo hľadáte na ten,
čo Boh si vybral
za príbytok?
Veruže večne bude sídliť tam!*

*Desaťkrát po tisíc
je božích vozov;
Pán do svätyne
zo Sinaja prišiel,
na svoju výsosť vystúpil,
zajatcov priviedol
a prijal ľudí ako dar,
ešte i tých, čo protivili sa Mu.*

*Bud' požehnaný, Hospodin,
čo bremeno nám prenášal!
Boh, naša spása,
požehnaný bud'
Boh náš je bohom záchrany,
Pán, ktorý zo smrti nás vyvedie.*

Druhá kniha žalmov. *Prebásnil Milan Rúfus*

zmieriť a pokračovať v spoločnom živote. Aj o hriechoch detí platí, že ak neposlúchali rodičov, a je im to ľúto, stačí ak odprosia rodičov, nemusia utekať na spoveď. Spoveď nieje jediným spôsobom ako riešiť problém ľahkého hriechu. Každá svätá omša začína úkonom kajúcnosti, v ktorom priznávame, že sme zhršli. Keď kňaz na konci úkonu kajúcnosti hovorí: „Nech sa nad vami zmiluje Všemohúci Boh, nech vám hriechy odpustí...!“, vyslovuje akési všeobecné rozhršenie zo všedných hriechov. Teda ak nemáte na duši ťažký hriech, ak ľutujete svoje všedné hriechy, môžete po tomto rozhršení pristúpiť k svätému prijímaniu.

O videní toho, čo je podstatné

Sherlock Holmes a doktor Watson sa vybrali stanovať. Po dobrej večeri a rozhovore o detektívnych prípadoch obaja zaspali. Hlboko v noci Holmes zobudil svojho priateľa: „Watson, pozrite sa na nebo a povedzte mi, čo vidíte.“ Doktor odpovedal: „Vidím milióny hviezd.“ „A čo z toho usudzujete?“ pokračoval detektív. „Nuž, z astronomického hľadiska možno usudzovať, že vo vesmíre je obrovské množstvo galaxií, hviezd a planét. Z teologického hľadiska by som konštatoval, že Boh je nesmierny a my sme malí a nepatrní. Z časového hľadiska sa nazdávam, že sú približne tri hodiny nad ránom. A čo usudzujete vy, Holmes?“ zareagoval doktor. „Usudzujem, že ste trulo, Watson. Niektó nám ukradol stan!“

Pri čítaní evanjelia tejto nedele sa človeku nechce veriť, že farizeji prehľadli čosi, čo bolo také evidentné. Zaujímalo ich len zachovanie soboty. Vo svojej tvrdohlavosti nezbadali, že sa rozprávajú s Mesiašom. Ich zrak zostal zastretý, lebo odmietli zmyšľať inak, ako boli naučení. Ani apoštoli sa nevytiahli. Polemizovali o tom, čo spôsobilo žobrákovu slepotu. Kristus celú perspektívu obracia, aby ukázal, že Boh aj utrpenie, ktoré si človek nezavinil, dokáže premeniť na dobro: „Majú sa na ňom zjaviť Božie skutky.“ Priznám sa, presedel som nad týmto evanjeliom celé popoludnie, premýšľajúc nad mnohými vecami. Ako sa ten chudák dostal k Ježišovi? Prečo ho Kristus uzdravil slinami a blatom? Čo znamenala žobrákova slepota? Ako to dostať do kázně? V jednom okamihu som si zrazu uvedomil, že robím presne to, čo apoštoli a farizeji: pozerám sa na vec z naučenej perspektívy. Som „zahľadený do seba“. Trvalo pol dňa, kým mi zaplo, že najdôležitejšie na celom príbehu nebolo navrátenie fyzického zraku, ale to, že slepý uveril v Krista!

Ježiš hneď na začiatku evanjelia hovorí, že je svetlom sveta. Tam treba upriamiť pozornosť. Veď bez svetla sú bezmocné aj zdravé oči. Kristus je tým, bez čoho naša schopnosť vidieť zostáva nepoužiteľná, aj keď je fyzicky v poriadku. Zoberme si len, koľko času dokážeme zabiť malichernosťami, kým podstatné nám uniká. Deň strávený s rodinou, spoločná modlitba, rozhovor o viere... To všetko prehládame v honbe za momentálnymi „prioritami“. Popremýšľajme, čomu v týchto dňoch venujeme najviac času a energie. A potom to úprimne prehodnoťme v novom svetle: nie cez vlastnú, zaužívanú perspektívu, ale vo svetle Krista. Jeho prítomnosť, či neprítomnosť v našom živote je prvou vecou, na ktorú by sme mali sústrediť svoju pozornosť.

Našu schopnosť vidieť, nemožno bez Kristovej perspektívy použiť

Martin Kramara

Samozrejme na konto hriechu treba ešte povedať, že si človek nesmie dovoliť „luxus“ hriechu, lebo žiadny hriech nie je tak malý, žeby netvoril prekážku na ceste k zjednoteniu s Bohom. Dôležité je zapamätať si pre správny duchovný život, že v ťažkom hriechu sa konalo proti Bohu, po hriechu človek existuje v stave „odmietnutia Boha“ a to je veľmi nebezpečný stav. Tento stav treba čím skôr napraviť. Nikdy nemáme zotrvávať v hriechu. Všedné hriechy stačí ofuťovať. Ťažký hriech potrebuje sviatostný zákrok. Puto, ktoré sa ťažkým hriechom, vytvorilo medzi nami a Zlým duchom je tak silné, že ho nie sme schopní sami roztrhnúť. Svätá spoveď je účinným exorcizmom, ktorým sme vyslobodzovaní od moci Satana.

Sv. Karol Boromejský hovorí: „Kresťan má byť vždy pripravený na dve veci: na smrť a na sv. prijímanie!“

Slávenie sv. omši:

V pondelok až piatok sú sv. omše večer o 18:00 hod.

Prvý piatok v mesiaci:

Od pondelka do štvrtku je možnosť sv. spovede 1 hod. pred sv. omšou. V piatok od 16:30 - 18:00 hod

Svätá spoveď v našej farnosti:

V sobotu 5. apríla od 10:00 - 11:30 hod. budú v našej farnosti spovedať viacerí kňazi.

Prosím, využime túto ponuku Božej milosti a prídme sa zmieriť s Bohom.

(Vikvetfest):

Diecézne stretnutie mládeže bude tradične na Kvetnú nedeľu 13. apríla 2014.

Podrobnejšie informácie sú www.vyveska.sk

Sväté omše v 4. Pôstnom týždni - (A)

31.III. pondelok

18:00 Za ť z rodiny Stranovskej

1.IV. utorok

18:00 Na úmysel otca arcibiskupa

2.IV. streda

18:00 Za ť Ondreja Podolského

3.IV. štvrtok

18:00 Za ť Františka a Annu Polakovičových a rodičov

4.IV. piatok

18:00 Za ť Štefana Kordoša, za ťa Jozefa a rodičov

5.IV. sobota

08:00 Za ť Arpáda a Bernardínu Zimáňových

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

6.IV. Piata pôstna nedeľa (A)

08:00 Na poďakovanie za Božiu pomoc pre Michala

Lektori: Blahová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Križová cesta

Liturgický kalendár

31.III. pondelok	Sv. Benjamin, diakon a mučeník
1.III. utorok	Sv. Hugo, biskup
2.III. streda	Sv. František z Paoly, pustovník
3.III. štvrtok	Sv. Richard, biskup
4.III. piatok	Sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi
5.III. sobota	Sv. Vincent Ferrer

so svätým Levom Veľkým

Sláva Boha, sláva nás všetkých

Svätý Lev I. (zomrel v roku 461) je jeden z dvoch pápežov, ktorí majú titul „Veľký“. O jeho osobnom živote však vieme málo. Napríklad nevieme, kedy sa narodil. Hoci zanechal po sebe veľmi bohatú úradnú korešpondenciu a kázne, sotva spomínal sám seba. Jeho opravdivá veľkosť asi spočíva v jeho hlbokej pokore. Hoci Lev zastával najprestížnejší úrad na zemi, jeho život bol naozaj „s Kristom ukrytý v Bohu“ (Kol 3,3).

Narodil sa a vyrastal v Ríme, kde ho tiež vysvätili za kňaza. Počas pontifikátu dvoch svojich predchodcov na pápežskom stolci slúžil ako úradník. Keď Leva v roku 440 zvolili za pápeža, bol stovky kilometrov ďaleko v inej krajine, kde sa venoval cirkevným záležitostiam.

Keď sa vrátil, intronizovali ho a hneď sa ujal úradu ako vyučujúci biskup. Predniesol 96 kázni o kresťanskom učení a vyvrátil najrozšírenejšie bludy svojej doby. Cirkev už celé stáročia trápilo niekoľko heréz. Biskupi z celého sveta sa trikrát zišli na koncile, aby odsúdili bludné učenie, ale tieto herézy existovali aj naďalej.

Svätý Lev v roku 449 napísal svoje najdôležitejšie dielo, *Tomus ad Flavianum*, v ktorom predložil učenie Cirkvi o Trojici a Kristovej plnej božskej prirodzenosti, pravej ľudskej prirodzenosti a dvojakej prirodzenosti. Jeho jazyk bol istý a presný. Keď Lev mohol ísť svojou cestou, nič neponechal špekuláciám, pochybenostiam alebo sporom. V roku 451 Chalcedonský koncil vyhlásil Levov *Tomus* za dogmatický a povedal: „Peter prehovoril skrze Leva.“

Pápež Lev je asi najznámejší rokovaním s Hunom Attilom. Tohto barbara a jeho vojsko poslal späť, keď boli pri bránach Ríma. Keď Vandali v roku 455 plienili Rím, Lev ich presvedčil, aby mesto nevypálili.

Lev si počas svojho pozemského života zaslúžil titul „pápež, svätý a veľký“. Keď v roku 461 zomrel, šiel si po svoju pravú odmenu.

Svätý Lev vo svojich kázňach ukazuje, že ho fascinujú Kristove „tajomstvá“. Tieto tajomstvá sú večné: sú zahalené v Starom zákone, symbolizované v Novom zákone a v plnosti sa zjavujú až v sláve, vo večnosti. Starý zákon hovoril o Spasiteľovi „pod rúškom tajomstiev“. A aj dnes udalosti z Ježišovho pozemského života „prešli do jeho tajomstiev“. Čo svätý Augustín učil vo svojej teológii znakov, to nachádzame v celom diele svätého Leva. Viditeľný znak predstavuje neviditeľné a božské skutočnosti.

Pápež Lev hovorí, že obdobie od Veľkej noci po Turíce je osobitné obdobie Cirkvi na odhaľovanie tajomstiev. Cirkev v tom nasleduje Krista, ktorý použil to isté obdobie na mystagógiu svojich učeníkov.

UMŔTVOVANIE

- 172 Ak sa nedokážeš umŕtvovať, nikdy sa nestaneš človekom modlitby.
- 173 Trefná poznámka, vtip, čo nevyšiel z tvojich úst; prívetivý úsmev pre toho, čo ťa obťažuje; mlčanie pri nespravodlivom obvinení; láskavý rozhovor s tými, čo ťa otravujú a vyčerpávajú; každodenné úsilie povzniesť sa nad drobnými malichernosťami a bezočivosťou ľudí, ktorí s tebou žijú... To všetko, uskutočňované s vytrvalosťou, je pravé vnútorné umŕtvovanie.
- 174 Nehovor: tento človek ma otravuje. Pomysli si: tento človek ma posväcuje.
- 175 Nijaký ideál sa nemôže uskutočniť bez obety. Zapieraj sa. Je také krásne byť obeťou!
- 176 Koľkokrát sa rozhodneš slúžiť Bohu v nejakej maličkosti... a potom sa musíš uspokojiť, taký si úbohý, s obetovaním hnevu a ľútosťou nad tým, že si nedokázal splniť ani také ľahké predsavzatie!
- 177 Nenechaj si ujsť príležitosť vzdať sa svojej vlastnej mieny. Je to ťažké... ale aké milé je to v očiach Boha!
- 178 Keď uvidíš úbohý, osamotený, bezcenný drevený kríž... a bez Ukrižovaného, nezabudni, že tento kríž je tvoj kríž: každodenný, skrytý, bez lesku a bez útechy, ktorý čaká na Ukrižovaného, čo mu chýba: a tým Ukrižovaným máš byť ty.
- 179 Vyhľadávaj umŕtvovania, ktoré neumŕtvujú druhých.
- 180 Tam, kde nie je umŕtvovanie, nie je ani cnosť.
- 181 Vnútorné umŕtvovanie. Neverím v tvoje vnútorné umŕtvovanie, keď vidím, že pohŕdaš umŕtvovaním zmyslov a ani ho nevykonávaš.
- 182 Vypime kalich bolesti až do poslednej kvapky v tomto úbohom živote. Čo na tom záleží, že trpíme desať, dvadsať, päťdesiat rokov... keď potom príde nebo navždy, navždy... navždy? A najmä - radšej než pre naznačený dôvod „propter retributionem“, čo na tom, že trpíme, keď trpíme preto, aby sme potešovali Boha, nášho Pána, aby sme sa mu zapáčili, v duchu zadostučinenia, spojení s ním na kríži, jedným slovom: keď trpíme pre Lásku?
- 183 Oči! Veľa nepravostí cez ne vniká do duše. Koľko skúseností, ako mal Dávid! Keď si uchránite zrak, uchránite si aj svoje srdce.
- 184 Načo sa obhliadať po vonkajšku, keď „svoj svet“ nosíš v sebe?
- 185 Svet obdivuje len okázalú obeť, pretože nepozná hodnotu obety tichej a skrytej.
- 186 Je potrebné oddať sa celý, zaprieť sa úplne: obeť musí byť zápalnou obeťou.
- 187 Paradox: na to, aby sme žili, musíme zomrieť.

DREVENÁ MISKA

Starec sa odsťahoval k synovi, neveste a šesťročnému vnukovi. Ruky sa mu už triasli, zrak sa mu kalil a kroky slabli.

Rodina sa schádzala pri jedle za jedným stolom, no starcove trasúce sa ruky a neistý zrak sťažovali spoločné stolovanie. Hrach mu padal z lyžice, a keď sa snažil uchopiť pohár s mliekom, často zostalo rozliate na obruse.

Syna a jeho ženu už celá záležitosť unavovala. Syn teda povedal:

„Musíme s dedkom niečo urobiť. Už toho bolo dosť! Rozlieva mlieko, je hlučný a jedlo mu padá na podlahu.“

A tak sa manželia rozhodli postaviť do rohu jedálne malé stolček, kde starček jedol osamote, zatiaľ čo sa ostatní pri jedle tešili zo vzájomnej spoločnosti. Keďže starček rozbil niekoľko tanierov, dostával jedlo v drevenej miske. Keď sa k nemu občas otočili, všimli si slzy v jeho smutných očiach. Napriek tomu jediný, čoho sa starček dočkal, boli slová napomenutia, keď mu spadla lyžica alebo kus jedla.

Šesťročný chlapec v tichosti pozoroval počinanie svojich rodičov.

V jedno popoludnie, keď bolo pred večerou, si otec všimol, ako sa synček na podlahe hrá s kúskami dreva.

Sladko sa ho opýtal:

„Čo to robíš?“

Syn mu rovnako sladko odpovedal:

„Ale, robím jednu misku pre teba a druhú pre mamku, aby ste mali z čoho jesť, až zostarnete.“

Usmial sa a pokračoval v práci. Synčekove slová zasiahli rodičov veľmi silno. Zostali zarazene stáť a len sa pozerali jeden na druhého. Slzy im tiekli po lícach, a aj keď nikto z nich nič nepovedal, obom bolo jasné, čo musia urobiť.

V to popoludnie vzal muž svojho otca jemne za ruku a priviedol ho k spoločnému stolu. Po zvyšok dňa sedel starček v čele. A z nejakého dôvodu sa muž ani jeho žena už viackrát nehnevali, keď spadla na podlahu lyžica alebo sa rozlialo mlieko či sa ušpinil obrus.

- Takisto je pre mňa náročné prijať obmedzenie...

- Na starších ľuďoch sa pozerám...

- Keď si predstavím seba na mieste druhých, chápem, že...

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Neprosím za svet

„Za nich prosím. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal...“ (Jn 17, 9).

Tieto slová nám naháňajú takmer hrôzu. Čo je to za svet, za ktorý Ježiš neprosí a ktorý priam vylučuje zo svojej modlitby? Ved' to sa týka aj nás. Nás všetkých. V tejto modlitbe sa hovorí o apoštoloch a tým aj o nás všetkých - „oni sú ešte vo svete...“ Sme teda vo svete, za ktorý sa Ježiš nemodlí. Aký je to svet? Ako sa pred ním chrániť?

F. W. Faber vyslovil na túto tému niekoľko závažných myšlienok. Je akési peklo už tu na zemi. Je tu niečo, na čo sa Boh nikdy neusmeje. Nie je to číra hmota, ani celkom duch. Nie je to človek ako taký, ani to nie je, presne povedané, hriech. Je to náказа hriechu, ponúkanie,

ovzdušie, život, farbivo, nádhera, móda, očarenie hriechom. Ani jedno z týchto mien nevystihuje podstatu tohto zla, a predsa hodia sa naň všetky. Písmo toto zlo nazýva výrazom „svet“. Zlý svet. Božie milosrdenstvo do tohto „sveta“ nevstupuje. Všetka nádej na zmierenie s Bohom je úplne a večne vylúčená. Kde existuje „svet“, ľútosť je nemožná. Božia zvrchovanosť naň vyslovila kľatbu a už pri pomyslení naň by sa nás mala zmocniť svätá hrôza. Jeho moc nad ľudstvom je strašná -je prítomný všade. Vie objímať šťastie i nešťastie, je rozsiahlejší než katolícka Cirkev, panovačný, nezáväzný a vtiera sa i do nej. Žijeme v ňom, vdychujeme ho, konáme pod jeho vplyvom, neraz sa dávame oklamať jeho zdaním, nebadane pripúšťame jeho zásady.

Ale toto všetko nás nesmie miast'. K jeho najprenikavejším vlastnostiam patria premeny ducha sveta. Máva jemný hlas, príjemné spôsoby, lichotivé vystupovanie. Má svoju krásu a pôvab, a čím ľahšia je jeho noha a mäkkší jeho hlas, tým hrozivejšie je jeho blíženie. Býva pri kozube boháča i chudáka, v šťastných domácnostiach, kde sa uctieva Ježiš, vtiera sa do srdc, ktoré nechcú zhrešiť. V najčistejšej domácej láske môže „svet“ ukrývať svoj jed. Aj v snežnom jase vonkajšej prírody, vo velebe lesa ozýva sa jeho hlas.

„Svet“ môže vystupovať aj dôstojne. Môže otvárať kostoly, zažíhať sviece na oltári i zanôtiť Te Deum. Často sa zastáva mravnosti. Prechádza do krásy umenia, do nádhery obleku a veľkoleposti nábytku. „Svet“ môže sedieť v laviciach senátov alebo skrývať sa na stránkach takzvaných dobrých kníh. A predsa je to stále to isté zlo. Nemáme teda dôvod báť sa ho? Civilizácia a pokrok mu pomáhajú k nesmiernemu rozvoju a vysoko stupňujú jeho schopnosti.

V otázke ducha sveta je vysoko civilizovaná doba v porovnaní s dobami prostej kultúry ako doba strojov v porovnaní s dobami primitívnymi. Každé storočie má svojho „ducha sveta“. Neraz je jeho ťťažnosť vo vyšších vrstvách a nespokojnosť v nižších. Niekedy „svet“ obľubuje hrubšie hriechy, inokedy zas rafinované zlo. Isté je, že jednotlivé doby mávajú mánie, ktorých zdroje ťažko opísať, ale ktorými sú zasiahnuté niekedy celé národy.

Kto by vedel všetky tieto mánie vyrátať? Prenikajú do filozofie i teológie, do práva i do rodiny, do literatúry i do spoločenského života. Raz „duch sveta“ vyhlási za jediný prameň poznania zmysly a verí len tomu, čo vidí. Inokedy zas vyzdvihuje rozum a odmieta zjavenie. V teológii začne zdôrazňovať kritiku a v práve stanovuje také zásady, ktorými šliape po živote a dovoľuje zabíjať nenarodené deti. V mene slobody uvoľňuje manželské zväzky a rozvracia rodiny. Vymýšľa módu obliekania aj za cenu mravnosti. Hlása úprimnosť v literatúre, i keď tým šíri skazenosť. Je za realizmus vo filme a v televízii, a vnáša do rodiny špinavosť a tuposť. Treba ešte pokračovať? Rakovina „sveta“ však siaha ešte ďalej - až po hlásanie „pokroku“ za každú cenu.

Zlý „svet“ sa usadzuje cudzopasne ako choroba na slabých miestach človeka, lichotí duchu i telu, ale hlavne duchu.

Duch „sveta“ nie je ani tak jednotlivý hriech ako skôr možnosť na všetky hriechy. Je to vzduch, v ktorom hriech ľahko dýcha. Je to svetlo, v ktorom dobre vidí, aby konal svoje dielo. Je to parenisko, v ktorom kľíči, rastie a množí sa. Je to pud, ktorý k hriechu vedie, moc, ktorá ho oživuje. Je to spoločnosť „mocností temných.“ Má svoje vlastné zákony, zásady i záľuby, svoju vlastnú literatúru, priam misionárskeho ducha, pevne spletenú sústavu a tvorí dôsledne prepracovaný celok. Napodobňuje Cirkev. Prítom je v zásadnom nepriateľstve s Duchom Božím.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku